

Kolozsvári Hírlap

FÜGGETLEN NAPILAP.

Főszerkesztő: **Dr. ÓVÁRI ELEMÉR.**

Felelős szerkesztő: **CSOKONAI VITÉZ MIHÁLY.**

Mágnás-góg a bakon.

A kép felséges. A háttérben az ősök kultuszának vigalmas kastélya: a mágnás kaszinó. A kerítés előtt lefetyelő mágnások, kocsisok és rendőrök. És ime kiragogy a humor glóriája a mágnás-rend egyik vezető tagjának feje fölött, aki felelősségre von egy rendőrt, felírja a rendőr számát és nevét, mert az ő fogatán a kocsis tilalmazta a gyors hajtástól.

Az eset annyira mulatságos, hogy nem férközhetik komoly szó hozzá. A sisakos ősök utódai pörösködnek, mint a legjobb családból való piaci árusnők; nyílt mezőn, józan életű gyalogjárók röhögése és érdeklődése közt és egyetlen vágyuk immár, hogy tekintélyüket védjék a rendőrrel szemben és védjék jogukat, hogy a járatos és népes utcákon végigszágulhassanak. A mágnás-góg immár a bakon berzenkedik Kolozsvárt, amelynek lakóssága absolute érzéketlen az öröklött érdemek iránt; amely mosolyogva olvassa a hirt. Ott láttuk gróf vacsorájáról és Jelenvolt örgróf diszebédjeiről és még azon sem útközlik meg, hogy a baktató egyfogatos és a kocogó landaverek közül kikanyarodik nyilsebesen két ló és egy mágnás a bakon.

Nem mondom én, hogy nincs lealázó a bakon illatozó mágnás-gögben. Bűnös az a hitünk, hogy

akit a véletlen és szenvedélyes munkakerülés az örült hajtás uri passziójához segített, az minket lenéz, hogy nem törődik a kötelező szabályokkal, amelynek áthajtása miatt annyi büntetés zuhog a vak lovak tulajdonosaira. De akit nem tesz elfogulttá az előítélet még a mágnásokkal szemben sem, örömmel látja, hogy a mágnás-góg és a nagyzási hóbert menedéke a vágatató fogatok bakja.

Bizony mondom, igen felháborodva tárgyalták azt a vakmerőséget, hogy egy mágnás felelősségre mert vonni egy rendőrt, aki kötelességét teljesítette. Mi nem háborgunk. Sőt nagy az örömünk, hogy ő méltóságainak már csak a bakról kell leszállaniok, hogy eltűnjenek senkinek. És hogy az örömünk, hogy a mágnás kaszinó bejárata előtt egy csopron összetévedtek mágnások, hordárok, népség, katonaság és tán az utóbbiak józanágán tört meg a mulatságos befejezés. Majd a nem súlyos testi sértéssel egybekötött főrangú mulatság a nép és a rendőrök közbejöttével a mágnás kaszinó előtt.

Orosz—Japán háboru.

A Daily Telegraph pétervári levelezője jelenti, hogy az orosz fővárosban mind erősebb áramlat mutatkozik Kuropatkin tábornok és Alexejev helytartó ellen. Kuropatkinnak szemére hányják hiányos stratégiai tudását, terveinek képzelenségét és ezt annál is inkább

mert sok mindent előre láthatott volna hadügyministersége idején.

Itt, Pétervárott — táviratozza a tudósító — az a hír van elterjedve, hogy Kuropatkin tanácsolta a czárnak Port-Artur okkupációját és ennek az erősségnek az orosz hadműveletek középpontjává tételét, anélkül, hogy tekintetbe vette volna miniszterársai ellentmondását. Ugyancsak Kuropatkin vette rá a czárt 1900-ban Peking okkupációjára, noha a többi miniszter akkor is ellene voltak.

Kuropatkin továbbá hadügyminiszter volt már akkor, mikor Alexejev a szélső Keleten állt és a háborút provokálta, most mégis az a panasz, hogy a tüzéség gyöngé és nincs elég katona a harctéren. noha a hadügyminiszternek elég ideje lett volna a kellő előkészületeket megtenni. Kuropatkin azzal védekezik, hogy Alexejev a czárt mindig arról biztosította, hogy nincs veszedelem és így ő nem akart fölöslegesen roppant költséges előkészületeket tenni. A czár maga mindig elégedetlenebb lesz két főtábornokával és szavahihető udvari emberek arról biztosították, hogy már mindkettőt elmozdította volna állásuktól, ha nem félne attól, hogy ez az intézkedés az orosz kormányra rossz fényt vet.

Egész Oroszországban az a vélemény, hogy Port Artur eleste után, minden áron meg kell kötni a békét, de az udvari körökben senki sem meri ezt megmondani a czárnak. A czár abban a hitben ringatja magát, hogy népe minden áron a háboru folytatását és a győzelem kierőszakolását akarja.

Dél-Oroszország mozgosítása csak nagy nehézségekkel sikerült, a népszívósan ellenkezett a besoroztatás ellen, de ezeket a dolgokat is el-

titkolták a czár előtt, forradalmárok azonban időközben folytatják összeesküvéseiket, amelyek nagy zavarba hozzák a kormányt. Általános az országban a csüggedés.

Sétatéri idyll.

A szép árnyas sétatér ama oldalán, ahol mindennap zene szól s amelyet a tó vize hűsít, mulatságos jelenet történt tagnap délután. A Kioszkkal szemben levő sétányon, egy hatalmas pofon csattanó zaja diszharmonizálta az éppen egy keringőt játszó zenekar hangjait. Az eset előzménye a következők:

Minden délután szelid jóra való házi közönség gyűl egybe az említett sétányon, hogy a zene hangjai mellett pihenje ki a nap fáradalmait. — Így történt tegnap is. — Ugy 6 óra tájban, midőn a levegő már nem oly tikkasztó, a padon békés polgárok húzódtak meg csendes társalogni szomszédokkal. — Így multak a percek addig, míg a láthatáron két elegáns ur meg nem jelent.

Dupla soros angol kabátjuk kifogástalanul állt hissé előre hajlott termetükön, a nadrág ránc nélkül esett magas sarku lakk cipőjükre, és karjuk szapályszerűen volt kilorgatva. — Már messziről észrevették a kínálkozó alkalmat s biztos kecsesen ringó léptekkel hafadtak a pad felé, melyen a két feltűnően csinos öölgy ült. Oda érve megbillentették kalapjukat és leültek a hölgyek mellé. Eleinte csak fixirozták a mellettük ülő hölgyeket, később pedig társalogni kezdtek azokkal. Az időről, — a sajtra, a sajtról — a szerelemre terelték a beszédet és csakhamar égő szerelmi vágygyal udvároltak a kinos helyzetben lévő hölgyeknek. A dolog vége az lett, hogy

TÁRCZA.

Első perpatvar.

Idegesen kivonta kicsiny, keztyűs kezét a karomból és úgy duzzogott:

— Minthogy nem illünk egymáshoz, nem marad más hátra, mint elválnunk. Én megyek. Adieu.

Én mélyen köszöntöttem s komoly hangon feleltem:

— Jó estét, asszonyom!

Tehát megvolt a perpatvar. De csak tudnám, hogy mi a manóért? Mégis komolynak látszott az összekocczanás, mert nyolcz napos házasság voltunk és nászuton. Most pedig elváltunk egymástól a utca-sarkon valami vidéki városban, amelyet egyikünk sem ismert s ahol csak negyed óra óta voltunk. Hogyan jutottunk ide? — Nos

nászuton sohasem tudhatja az ember, mikor jut eszébe a feleségének valamelyik állomáson kiszállani, amelynek nevét poetikusnak találta, vagy állomás épületen megtetszett a szép zöld folyodár. Amikor a kalauz elkiáltotta, hogy „Déva egy perc!” a feleségemnek eszébe jutott, hogy egy regényben a szerelmesek a dévai vár romjain vallották meg egymásnak az érzelmeiket; ezt a romot pedig mindenáron látnia kellett, tehát kiszálltunk.

És most? — Alig negyedórára rá összerperlekedtünk és elváltunk egymástól, mindegyik az ellenkező irányban.

Szilárd léptekkel, vissza sem fordulva, ment ő. Elegáns alakját megbámulták a férfiak, akik a kapuban állottak. Mindenki csodálkozva nézett a magas, nyulánk alakra, a toilettejének jó izlésű

finomágára. Nagyön gyorsan ment; meg sem állott. Az utca sarkán aztán eltűnt. A dolog szörnyen mulatságosnak tűnt fel előttem.

— Elragadóan bájos! — mondtam magamban. S még bájosabbnak tetszett nekem ebben a haragos állapotában.

Amikor eltűnni láttam őt, ezt gondoltam: No várj, csak rejtőzz a sarok mögé, hogy engem megijessz. De majd én meg sem mozdulok. Nem szaladok utána!

Amikor néhány perczig nem jött vissza, lassu léptekkel mégis utána mentem. A sarkon megállottam, előre nyujtottam a fejemet, előbb csak egy kissé, aztán jobban, előbb mosolyogva, aztán komolyan . . . Nem volt sehol. Tehát komoly a dolog.

Felindulásom lecsillapítására szivarra gyujtottam. Aztán visszamentem abba az utcába, ahol el-

váltunk, nehogy azt higgye, futok utána.

Kezdettem azonban nyugtalanná lenni. Csak nem esett baja, amint egyedül ment az idegen utcán? Mégis hallatlan képzeltemben már láttam magam, amint az összes utcákat átfutom, átkutatom; órák hosszat izzadok, aggódok és keresem . . . Talán épen a várnak romjainál vár reám. Elindultam tehát arra felé.

Amikor néhány utcát átkutatattam, az egyikben megpillantottam bizonyos távolban az ő finom alakját. Véletlenül épen visszapillantott, észre vett engem és a mellék utcába fordult be. Bosszankodva álltam meg . . . No várj csak!

Folytattam a sétámat és a házaka nézegettem. Egyszerre szemközt kerülünk egymással. De ő erős volt és nagyon komolyan

az uracsok egyike szemtelen ajánlatot tett az egyik kölgynek, mire az vérpiros arccal pattant fel helyéből.

„Takarodnak innen rögtön vagy rendőrt hívok?” szolt a sirástól csukló hangon az említett hölgy. „Minket csak csók árán lehet a paradicsomból elűzni,” volt a válasz.

A hölgy éppen menni akart, midőn barátja hirtelen a fülébe sugott vatemit. — Erre mindketten visszaültek a helyeikre. — A Don Juanok egyike azt hitte, hogy barátja biztatja a hölgyet s közelebb húzódva hozzá a boldogság reményétől lágy hangon kérdezte: „Tehát mikor remélhetek édesem?” Ha Isten úgy akarja mint én, ugy nemsokára, volt a válasz.

Most egy harmadik ur érkezett a padhoz, ki a hölgyeknek udvariasan köszönt. Ezek egy-két szót váltottak vele halkan, mire az a két urhoz fordult s távozásra szólította fel őket.

En. B vagyok és nem tárgyalok ismeretlen, magukat be nem mutató emberekkel, mondotta az egyik, miközben közeljött jobban előre huzta s nyakkendőjét megigazitotta.

En L. hivatalnok vagyok mozdította az ismeretlen ur s a következő pillanatban ijedten röppentek fel a madarak arra a csattanó zajra és érintkezésre, amelyet L. ur tenyere és A. ur arc okozott.

Az egyik erre rendőrért kiáltott, de hogy az elő nem jött, maga ment érte, miután pedig sokáig nem jött vissza, a felfofozott B. ur ment a keresésére. A súlyos esetnek persze párbaj lesz a vége, hareképtelenségig, végkimerülésig.

Draga királyné hagyatéka.

A belgrádi Szamonprava című lap szenzációs leleplezéseket csinál

ment el mellettem, mintha nem ismerne engem. Én épen ugy cselekedtem és szintén tovább mentem.

A következő utcasarkon ismét találkoztunk fekete kalapjával, szőke hajával. . . Három perczel később újabb találkozás. Ez alkalommal azonban már mosolygott, ezt nem is tagadhatta. . . Amikor ily módon szerencsésen tizszer találkoztunk, ő egyszerre hangos kacajra fakadt.

És ekkor, minthogy e ymással szemben állottunk, megmondtuk egymásnak, hogy ez a város nem alkalmas olyan házastársaknak, akik válni akarnak. Hiszen itt léptenyomon találkozik az ember!

Egy órával később forró csókkal megpecsételtük a kibékülésünket a várnak romjain.

— Erről azonban, kedvesem, nem szabad otthon beszélnünk; — sugtam a fülébe. — Mert kicacznak bennünket.

Ezt ő is belátta. Mégis ő volt az első, aki beszélt róla.

mostanában Belgrádban, amely a végre, ugy ahogy, lecsillapodott kedélyeket ismét megzavarta. Azt állítja, hogy Draga királyné hagyatékát elsikkasztották s a királyné hugainak az ügyvédje negyed milliót vágott zsebre. A leleplező körülményből írjuk a következőket:

Petrovicsné a június 11-iki merénylet után, előbb rokonai és ismerősei körében keresett bizalmi embert, aki az örökségüket behajtsa, de akkor általános volt a félelem és senki sem mert erre vállalkozni. Az örökösök tehát kénytelenek voltak ügyvédhez fordulni. Most élénk vetélkedés támadt a belgrádi ügyvédek közt. Az örökösöket megostromolták különböző ajánlatokkal. Egyik ügyvéd fáradságának jutalmát tisztán az örökösök belátására bizta. Ez az önzetlenség meg is nyerte az örökösök bizalmát. Velicskoics Zsivojn belgrádi ügyvédre esett az örökösök választása. A meghatalmazás kiállítására után az ügyvéd hozzálátott a dologhoz. Mit mivel, az örökösök nem tudták, mert az ellenőrzés lehetetlen volt. Értesítései szerint az ügynek oly látzata volt, mintha minden tényező összeesküdött volna ellenük és hogy mindazt, amit részökre ki lehetett vivni, csak oly emberek segítségével történhetett, kiknek akaratát busásan meg kellett fizetni. Megvesztegetés fejében tehát 80 000 dinárnyi kiadást ismeretett el az ügyvéd az örökösökkel, akik szívesen ráálltak arra is, hogy a hagyatéki gondnokokat egyenkint 10,000 dinárral jutalmazza meg. Mindezekről az összegekről semmiféle nyugta nincs. Az így 162,000 dinárra olvadt örökségből az ügyvéd még 135.000 dinárt tartott meg a maga részére s az örökösöknek csakis 27,000 dinárt dobott oda kielégítésül. A megtartott 135.000 dinárról sem adott nyugtát, sőt azt sem ismerte el, hogy fáradságának jutalmát megkapta. A két hagyatéki gondnok: Kamenovics Lyubomir és Kalandzics Döme. A Lunyevica-leányok, miután megtudták, hogy a kormány a legnagyobb előzékenységgel és minden levonás nélkül adta ki az ügyvédnek a hagyatékot, elhatározták, hogy megteszik a megtorló lépéseket hitlen megbizottjuk ellen, aki azelőtt szegény eladósodott ember volt, most pedig palotában lakik és fogatot tart.

Merénylet az orosz külügyminiszter ellen.

A hivatalosan megczáfolt merénylethir most mégis valónak bizonyul. Lamsdorff orosz külügyminisztert a napokban egy elzúllott orosz herceg az utcán megtámadta és botjával arcul ütötte. A jelenet, a mely most Pétervárott általánosan beszéd tárgya, egy berlini távirat szerint így játszódott le:

Lamsdorff orosz külügyminiszter titkárjával, Obolenszky herceggel éppen kilépett a miniszterium épületéből, hogy sétára induljon, amikor hozzájuk lépett egy szegényesen öltözött férfi és anélkül, hogy egy szót is szólott volna, botjával végigvágott a miniszteren, majd öklével többször hátra ütötte.

A jelenet oly gyorsan játszódott le, hogy az ütéseket el sem lehetett háritani.

A támadót rögtön letartóztatták és a rendőrségre vitték, ahol kitünt, hogy herceg Dolgoruky Ferdinándnak hívják, ősrégi bojárnemes családból származik és valaha mint testőrtiszt nagy szerepet játszott a pétervári társaságban. Nagyon költségesen élt azonban, ugy hogy a saját maga és felesége vagyonát is rövid idő alatt elköltötte. Azután teljesen züllésnek indult. Szélhámoskodásból tartotta fenn magát, Legutóbb Bulgáriában keltett feltűnést, ahol a cár titkos kiküldöttjeként szerepelt. Majd visszatért Oroszországba és Lamsdorfftól valami állást kért, a miniszter azonban a megbízhatatlan embert nem alkalmazta.

A rendőrségen azt vallotta, hogy rosszalja Lamsdorff politikáját és azért támadta meg, hogy a a tárcájáról le kelljen mondania.

Pétervárott erősen tartja magát az a hir, hogy Lamsdorff lemond és helyébe Muravieffet, az igazságügyminisztert nevezik ki. Ez azonban nem valószínű, mert a megtámadott külügyminiszter az udvarnak kegyeltje.

A vádlott saját verdiktje.

Székesfehérvárról írja tudósítónk: A legutóbbi esküszéki ciklus egyik tárgyalásán különös jelenet keltett derűtséget. Szándékos emberölés üntettével vádolva állt az esküdtbíró előtt Szabó István sárkeresztű vadász, aki az erdőrt terítette le két lövéssel, mert a szerencsétlen ember nem átalotta őt „munkájában” zavarni. A vádlott, aki különben beismerésben volt, egykddvten ült a helyén s tüzelmetlenül várta, miképen határoznak sorsa felett. A bizonyítás befejezése után a kérdések megszövegezésére került a sor, ami csakhamar el is készült. Az első főkérdéshez két kiegészítő kérdést is terjesztettek az esküdtek elé, egyenesen a védő kérelmére, aki minél enyhébb büntetést igyekezett védenze számára kieszközölni. A törvényszéki jegyző átvette a jegyzéket, amely a kérdéseket tartalmazta.

— Kérem, jegyző ur, — olvassa fel a kérdéseket — szolt az elnök.

Mindenki ügyelt, de leginkább a vádlott. A jegyző fennhangon olvassa:

— Első kérdés: Szabó István vádlott bűnös-e abban, hogy 1904. február 24-én szándékosan, de nem

előre megfontolt szándékkal Bozsoki Mihály erdőőrnek életét két lövéssel kioltotta oly módon. . . stb. igen vagy nem?

A vádlott, aki minden idegzetével figyelte a jegyző szavait, mikor az első kérdés végén elhangzott: igen vagy nem? hirtelen felugrott helyéről, azt hívén, hogy hozzá intézi a kérdést, s hangosan kiáltotta:

— Igen!

Persze mindenki nevetett a vádlott saját verdiktjén. Uglátszik, ezzel dőlt el a sorsa, mert az esküdtek sem voltak kegyelmesebbek, mint maga a vádlott. Az első kérdésre ők is igennel feleltek, mire a törvényszék a vádlottat kilencz esztendei fogházra ítélte.

Párisi dráma.

A francia főrangú társaságnak szomorú affaireje van, melynek igen tragikus volt a befejezése. Szerelmi ügy ez, amit Párisban minden második affaire mögött asszony szerepel. A regényes eset a következő:

Vicomte Yvon Alaster d'Ayley, egy 24 éves gavallér, tavaly megismerkedett egy feltűnő szép fiatal asszonnyal, aki Peruból jött Párisba szórakozni, amíg férje Amerikában utazgat. Az ismeretség aztán szerelemmé fejlődött s a párisi mulatóhelyeken csakhamar ismert párocskává lett a vicomte és a szép asszony. Végre a vicomte atyja, a dr. Evans név alatt igen ismert marquis d'Ayley közbevetette magát és kitagadással fenyegette a fiát, ha a viszsonnyal fel nem hagyja. A fiu és apa közt feszültség támadt, mire a vicomte elhagyta a szülői házat. Ameddig a pénze tartott, vidáman élt a kedvesével; leutazott vele a Rivierára, játszott Monte-Carlóban, yachtozott a tengeren, szóval vidáman és boldogan élt, mint a szerelmesek. Hanem amikor a pénz fogytán volt, megcsappant a nagy lelkesedés is. A szerelmes pár visszatért Párisba s egy héttel ezelőtt a Rivoli szállóban vett lakást. Csütörtökön déltájban egyszerre fegyverdőrej hangzott ki a szobájukból, nyomban aztán kifutott onnan a perui asszony:

— Szent Isten! a barátom megsebesült! kiáltotta.

A szállóbeliek berontottak a szobába, a hol a vicomte átlőtt mellel a padlón feküdt. Atyját rögtön értesítették, akit azonnal hozzá sietett és elszállította. De a szerencsétlen másnap meghalt, nem is térve magához eszméletlenségéből. A kedvese állítása szerint öngyilkosságot követett el, de az a gyanu, hogy merénylet áldozata lett. A kedvesét azonban nem tartóztatták le, csak arra kérték, hogy ne hagyja el Párist.

Előfizetési felhívás!

A »Kolozsvári Hirlap«, mely nem üzletemberek által, nem spekulációra alapított, de tisztán,

MEGNYILT!

Uj üzlet! Dismü-, játék-, háztartási- és fényüzési árukból.

Uj üzlet!

19. sz. 12-30.

Egy forintos áruház

Kolozsvártt, Kossuth Lajos-utcza 3-ik szám.

Most már 30 fillértől 1 forintig a fenti áruk mind kaphatók. — Számos látogatást kérve kiváló tisztelettel:

Lakatos József, Kolozsvár.

Vidéki megrendelések legpontosabban lesznek kiszolgálva.

kizárólag a polgárság érdek védelmére, hogy legyen egy olyan sajtóorgániuma, a mely minden anyagi érdek nélkül az igazságot szolgálja és az igazságért harcoljon, fennállása óta hű maradt programjához Nemes harcra kelt a korrupció a klikk rendszer, az igazságtalanság ellen. Radikális szellemében azonban soha meg nem feledkezett a toll tisztességéről s ez biztosította számára Kolozsvár polgárságának osztatlan becsülését és pártfogását.

A »Kolozsvári Hírlap«, mely főként a városi ügyek tüzetes elbírálására, napirenden tartására szorítkozik, ezen kívül röviden, de minden országos eseményekről is naponta értesíti olvasóit az »Ejjeli posta«, »Táviratok« és »Express tudósítások« rovataiban. Kimerítő tudósítást hoz az országgyűlésről.

Az olvasó közönség kényelmére most be akarjuk vezetni lapunknak hához való küldését, hogy már a kora reggeli órákban olvasóink megkaphassák lapunkat.

Előfizetési ár hához hordva egy óra: 80 fillér. Előfizetéseket elfogad a kiadóhivatal (Wesselényi-utca 7: Telefon szám 503.) naponta délután 3—7 óráig.

Remélve, hogy lapunk olvasói ezen újításunkat örömmel fogadják s eddigi pártfogásukkal lapunkat, a polgárság független, szókimondó sajtó-organumát a jövőben is megtisztelik, vagyunk

hazafias tisztelettel

a »Kolozsvári Hírlap« szerkesztősége és kiadóhivatala.

HIREK.

Kolozsvár, június 6.

— **Értesítés.** A Kolozsvári—Hidelve—Kétvizközi Hitel Szövetkezet, mint az 1898. XXIII. t. cz. alapján alakult Országos Központi Hitelszövetkezet tagja, f. évi június hó 12-én, azaz vasárnap délután 3 órakor a Ferencz József ut 55. sz. alatti helyiségében közgyűlést tart, melyre az üzletrész tulajdonos tagokat tisztelettel meghívja az igazgatóság.

— **Mikor lesz a tisztujítás?** A tisztujítás megejtését — mint értesítünk — a főispán e hó 18-ra tűzte ki.

— **Törvényszéki főtárgyalások.** Szombaton a kir. törvényszék vádpanácsa a következő bűnügyekben ítélkezett: Grim János és tsai h. s. t. s., Kirila Vaszi lopás, Daszal Samu okirat hamisítás, Horváth Márton lopás.

— **Szakosztályi ülés.** Ma délután 3 órakor a szakbizottságok együttes ülést tartanak, melynek tárgyát a Rákóczi-ut csatorna há-

lózatának ügye fogja képezni. — Ezen kívül e héten rendkívüli közgyűlés is lesz, melyen ugyancsak e kérdés kerül tárgyalás alá.

— **Szóbeli tárgyalások a kir. táblán.** Ma délelőtt a kir. tábla felülvizsgálati tanácsa előtt a következő pörökben tartatnak tárgyalások: báró Bánffy Albert contra Magy. lesz. és pénzváltó bank. Vizgád község c. Szathmáry Pál, Belovány István c. báró Bánffy János, Magda Patrichie c. Margineán Ludovikáné s tsai. Oninenti Miksa c. Málta Szimeon.

— **Hirtelen halál.** Tordai-ut 21. sz. a tegnap u. e. 11 órakor özv. Balázs Józsefné hirtelen összeesett és meghalt. A bonctani intézetbe szállították.

— **A konflis ló szomorú vége.** Vagner Mihály pata-utcai fuvaros »Csillag« nevű gebéje mely még jobb időket is látott, addig járta a kálváriát, míg tegnap délbe 12 órakor a Majális-utcában sebes hajtás közben felfordult és elköltözött az árnyék világából.

— **Alkoholisták.** Csányi Mihály és Kis József két alkoholistá úgy leszivták magukat a tegnap, hogy hordágyon kellett őket a dolgozóházba vinni.

— **Kivándoriók.** Ma reggel újabban 15 férfi, 24 nő és 27 gyermekből álló romániai kivándorló zsidó utazott keresztül városunkon.

— **Feloszlatott szociálista gyűlés.** A munkások nagy számban gyűltek össze tegnap a Tornavivodában népgyűlésre. Az első szónok Müller Menyhért volt, ki hosszas beszéd kapcsán actió megindítására hívta fel a munkásokat a piaci drágaság ellen. E tárgyhöz szóltak még Berkovics és Mészáros. Utánuk Tatai Gyula a napirend második pontjának a »Stroce jog s a szakegyletek elleni hajsza« előadója lépett a pódiumra, kitől azonban Csoma rendőrfogalmazó, mert az 1894. évi 1340 B. M. rendelettel ellentétben munkabeszüntetésre izgatott, a szót megvonta, a gyűlést pedig feloszlatta a jelenlevők viharos abczugolása mellett.

— **Hütlén hordár.** Kotra György 1 számú hordárnak ezeltől 3 nappal egy 20 koronával terhelt levelet adtak át kézbesítés céljából. Küldője, mert a jelzett helyre a levél nem érkezett meg, feljelentést tett ellene. Kotra uram azt valja, hogy a levél elveszett, de ez valószínűtlen. A vizsgálat folyik.

— **Az ideai királygyakorlatok.** Megírtuk, hogy az ideai királygyakorlatokat Csehországban fogják megtartani. Most Bécsből arról értesítenek bennünket, hogy a király a gyakorlatok idején Windischgraetz Alfréd herceg vendége lesz, annak stejnai kastélyában, amelyet erre a célra már be is rendeztek. Egyébként e hónap tizedikén gróf Thun-Hohenstein Félix vezetésével udvari bizottság utazik Stekareba, hogy a kelő intézkedéseket megtegye a vasut és táviróhivatal meghosszabbítása ügyében, amely a nagyarányú manőver idején a szállítását sima lebonyolítása miatt is okvetlenül szükséges.

— **Meggyilkolt házaló.** Baum Áron munkácsi illetőségű házaló a galíciai határszélről gyalogszerrel Sztropkóra igyekezett. Utközben az erdő sötétjéből két ember támadta meg, akik leütötték és kifosztották. A csendőrség a gyilkosokat két ruthén csavargó személyében elfogta s a sátoraljaujhelyi ügyészség fogházába szállította, a hol beismerték tettüket.

— **Esküvő halállal.** Esküvőre jöttek Vásárhelyről Bánfura tegnap. Az esküvő után a násznép felszállt a szekerekre, s szokás szerint az egyik vőfély, Kirnág János revorverből lövöldözni kezdett. A fegyver golyóra volt töltve, s egy golyó az előtte menő bátyja, Pal hátába furódott, ki menten összeesett s mire Vásárhelyre értek, meghalt.

— **Föltámadt halott.** Beregen a maga nemében páratlan eset történt. Egy fiatal leány, aki néhány hét óta menyasszony volt és mindössze három nap választotta el az esküvőtől, hirtelen rosszul lett s még aznap kiterítették. A falu szokása szerint a leány ravatala mellé gyertyákat helyeztek s öreg asszonyok virrasztottak mellette. Éjjel, ugy tizenegy óra tájban az öreg asszonyok átmentek a másik szobába, ahol a menyasszony és a vőlegény családtagjai s más ismerősök ültek együtt s busongtak azon, hogy a lakodalom helyett temetést kell tartaniok. Képzeltető meplepetésük, mikor az ajtó egyszerre feltárult s megjelent előttük a kiterített s halottnak hitt Szondra Zsuzsika. A jelenlevők ijedten ugrottak fel s egyik-másik azt hívéen, hogy a halott menyasszony szelleme kísért, az ablakon hanyat-homlok menekültek. A leány, aki még alig birt szólni, szédelegve dőlt a legelső székre. Szerencse, hogy az édes apja, édesanyja nem veszítették el lélekjelenlétüket, segítségére siettek. A leány, akiről azt hitték, hogy halott, a szeretetteljes gondozás mellett napok mulva újra visszanyerte egészségét.

— **Máj foltot,** csunya arczbört pár nap alatt bársonysimává tesz a Biró dr-féle *Havasi gyopár Crème* Próbategely 70 fillér. Kapható Wolff gyógyszerárában Kolozsvárt. 58. sz. 3—30.

SZÍNHÁZ.

Heti műsor.

Hétfő: Nincs előadás.

Kedd: Az Uránia 1-ső előadása.

Az éjjeli nap országa.

Szerda: Az Uránia 2-ik előadása.

Berini élet.

Csütörtök: Uránia 3-ik előadása

A modern asszony.

REGÉNY.

A tévedt nő szerelme.

Irtá a »K. H.« számára: 6. (16.)

Hadd pusztitson el az Isten, ha úgy tetszik; meg ne mentsetek semmit, csak az egyetlen gyermekemet ne hagyjátok, mert én már megsemmisültem.

Zsongott a raj, zugott az ember áradat, sercegett a tüzzel perbe állott víz, dübörgő, zörgő szekerek koczogtak végig mindenütt, érthetetlen hangzagyvalék csapott a levegőbe, melyet időnkint áttört a folytonos harangkengés — úgy hogy Földes Márton nem folytathatta tovább.

Meg is állott egy percze, de mikor hangjának, érzései kifejezésének egy darabka tért nyert újra kezdette: »Biztam benned Uram, reménységemet te beléd helyeztem, de megvertél, elpusztítottátok, mintha irtózatoss bűn átka nehezednék rám . . .

Az emberek alig törődtek vele, mert mindenkit elfoglalt a maga nagy szerencsétlensége. Végre felocsudva érzéktelenségéből, mikor már látta, hogy a házfedélbe is bele kaptak a lángok, észbe jött, hogy leánya, minden boldogsága, roménye még benu van a szobában s a legnagyobb veszély fenyegeti. Mint örült rohant be Földes Márton a házba, melyben már kezdett a betóduló füst és lorróság türethetlenné tette a levegőt.

(Folytatása köv.)

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Wesselényi Miklós-u. 7. sz.
Telephon szám 503.

MA

● ● Hétfő ● ●

Balog Jancsi zenekara
játszik

a SÉTATÉRI KIOSZKBAN.

● Kezdeté 1/2 6 órakor. ●

Kitűnő konyha, ezukrászda
és Gróf Teleki Ádám-féle

● ● banciai borok. ● ●

14. sz. 33*

Szolid elven alapuló, teljesen új divat üzlet.

A legújabb és izléses, Ruha és Blouse kelmék, Selymek, D'Lainok, Batisatok, Czettonok, Zephirek és mosó kelmék, ugyszintén női és férfi fehérneműek. Szőnyeg, Fügöny és Ágyterítők nagy választékban a *legszolidabb árakban* kaphatók

Napernyők nagy választékban. 27. sz. 19—25.

A m. kir. államvasutak tisztviselőinek 5% engedmény.

Simon és Lőrincz czégnél

Wesselényi Miklós-utca 15. szám.

